

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 5 Ἀπριλίου 1851.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

[Συνέχεια ἀρ. 13]

Μετὰ Χριστόν.

1312. *Νήφων Α'*, πρόην Κυζίκου μητροπολίτης, άνθρωπος ἀγράμματος, ἐμπειρος δὲ φυτοκόμος. Ἐξώσθη λοιπὸν ὡς ἀνίκανος καὶ ἀπελθὼν ἠούρασεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Περιελέπτου (τὸ νῦν Σουλοῦ μοναστήρι ἐν Ψαμμοθείοις, κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων).

1316. *Ἰωάννης Η'*, ὁ *Γλυκᾶς ἢ Γλυκός*, πρόην Λογοθέτης τοῦ Δρόμου, ἔχων γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ ἔπειτα γενόμενος μοναχός. *Ἀθήρη τὴν σόφειαν μεγαλοπρεπῆς, καὶ πρῶτος τῷ ἤθος καὶ τὰ μάλιστα σοφός, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐγκρατέστατος*, ὡς αὐτὸν ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς ἐπαινεῖ. Σώζονται δὲ τοῦτου συντάγματα τινά. Πάσχων δὲ ὑπ' ἀρβρίτιδος ὁ σοφός οὗτος Πατριάρχης παρητήθη μετὰ 4 ἔτη καὶ ἠούρασεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Κυριωτίσσης.

1320. *Γεράσιμος Α'*, μοναχός ἐκ τῆς μονῆς τῶν Μαγγάνων, γέριον ἀπλόκαλός καὶ ἀμαρτίας.

1323. *Ἰωάννης Ἀθωνίτης*, μοναχός. Ἐπὶ τοῦτου Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος ὁ Νεώτερος, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος, ἐκθρονίζει τὸν θεῖον αὐτοῦ τῷ 1332, καὶ λαμβάνει αὐτὸς τὸ σκήπτρον.

1343, *Ἰωάννης ΙΔ'*, ὁ *Καλέκας* ἐπιλεγόμενος καὶ *Ἀπρητός* [ἐξ Ἄπρου, πόλεως Ἀσιανῆς]. Ἐπὶ τοῦτου τῷ 1343 τελευτᾷ μὲν ὁ αὐ-

Μετὰ Χριστόν.

τοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ Νεώτερος, διαδέχεται δὲ τοῦτον ὁ υἱὸς Ἰωάννης Παλαιολόγος, τὴν ἡλικίαν ἐνάστης ὑπὸ κηδεμόνα Ἰωάννη τῷ Καντακουζηνῷ. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τοῦτου ἐγένετο αἰθὺς διαπραγματεύσεις περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι οἱ Πάπαι κατὰ τὰς παγκαταρμίας τῆς Ῥώμης ἀξιώσεις, ἐζήτουν πάντοτε ὑποταγὴν καὶ ὄχι συμβίβασιμόν. Πρὸς ταῦτα οἱ Ἕλληνας δυσχεραίνοντες τότε, ὡς ἀπαρδεκτὰ καὶ ἀκατόρθωτα πράγματα, ἀπεκρίθησαν, ὡς λέγεται, πρὸς τὸν Πάπαν τὰ ἐφεξῆς. *Τὴν σὴν ἄκραν ἐξουσίαν, ἢ πρὸς τοὺς σοφὸς ὑπηκόους ἐρεῖς ἀσφαλῶς ὁμολογοῦμεν τὴν σὴν μερίστην ἀλαστοεῖαν ὑπειπεγεῖν οὐ δυνάμεθα τὴν σὴν φιλαρρησίαν χορηγῆσαι οὐκ ἰσχύομεν.* Ὁ *Διάβολος* μετὰ σοῦ, ὅτι ὁ *Κύριος* μετ' ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γενομένης Συνόδου ἁπυδικύεται αἰρετικὸς ὁ Ἀκίνδυνος, ὁπαδός τοῦ Καλαυροῦ Βαρλαάμ, ὑπὸ τοῦ θεσπισίου τῆς Ὀρθοδοξίας προστάτου Γρηγορίου Παλαμά καὶ ἀναθεματίζεται. Ἐπειδὴ δὲ ἕσπερον ὁ Πατριάρχης Καλακας κατέδωκε τὸν ἀγρότατον Παλαμᾶν, ὑπερασπιστὸς φανερώς τοῦ Μωσὶν Ἀκίνδυνου, γενομένης Συνόδου ἐν τοῖς Ἀνακτόροις καθαιρεῖται ὡς Βαρλααμίτης καὶ Ἀκινδυνόφρων τῷ 1347.

Σημειοῦν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης οὗτος ὁ Καλέκας ἢ Ἀπρητός, ἐφόρεσεν, ὡς λέγουσι, βασιλικὰ πορφύρα ὑποδήματα, ὡς ὁ Κηρουλάριος, προνόμιον τοῦτο λαβεῖν παρὰ

Μετά Χριστόν.

του Βασιλέως. Ἄμποτε νὰ μὴν ἐδέχοντο οὐδὲ οἱ δύο οὗτοι Πατριάρχαι ταυτά προνόμια, ἀξία μόνον τοῦ Παπικοῦ τύφου καὶ δεσποτισμοῦ.

1347. **Ἰσίδωρος Α΄**, ὁ Βουργέρας, πρῶν Μονεμβασίας ἐπίσκοπος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος. Οὗτος ἔσπεψε τὸ δεύτερον τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Καντακουζηνὸν ἐν τῷ νῶθ τῶν Βλαχερνῶν, ἀρπάσαντα τὸν θρόνον τοῦ κηδευμένου ἀηλίκου αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, καὶ στεφθέντα τὸ πρῶτον ἐν Ἀνδιμανοῦπόλει ὑπὸ Ἀλέξανδρου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀφ’ οὗ ἀνγκυρωθὴ αὐτοκράτωρ ἐν Διδυμοτοίχῳ. Διὰ ταῦτα φεβόμενος τὸν νόμιμον αὐτοκράτορα ὁ Καντακουζηνός, ἐσυμπέθερεσε μετὰ τὸ ἐν Προῦσῃ ἡγεμόνος τῶν Ὀθωμανῶν Ὀρχάνου. Ἐὰ ἔχη αὐτὸν σύμμαγον κατὰ τοῦ Παλαιολόγου.

1350. **Κάλλιστος Α΄**, ἀπὸ Γαλατῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ξανθοπούλων, ἀνὴρ ἐνάρετος, ποιμάνας θεοφιλῶς καὶ ὁσίως τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παρατηθεὶς μετὰ 12 ἐτη, διότι δὲν εἶχεν οὔτε τὴν δυνάμιν, οὔτε τὴν θέλησιν νὰ θεραπεύσῃ τὰς ὀρέξεις τῆς αὐλῆς.

1362. **Φιλόθεος**, πρῶν Ἡρακλείας μητροπολίτης καὶ πρὸ τούτου Ἡγούμενος τῆς ἐν Ἀθῶνι μεγάλης Λτύρας. Ἀνὴρ ἐνάρετος, ἔχων παιδείαν Ἑλληνικὴν τε καὶ ἐκκλησιαστικὴν, καὶ θερμὸς τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπερμαχῶς. Συνέγραψε καὶ οὗτος πολλὰ Ἐκκλησιαστικά. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐξορκέσῃ πρὸς τὰς διχονοίας τοῦ Κατακουζηνοῦ καὶ τοῦ Παλαιολόγου, παρητήθη, ἀναχωρήσας κρυφῶς.

1365. **Κάλλιστος Α΄**, τὸ Β΄. Μετὰ μάχας συχνὰς ἐφιλώθησαν τέλος οἱ δύο Βασιλεῖς, καὶ ὁ μὲν Καντακουζηνός παραιτεῖται καὶ ἀπελθὼν ἐμόνασεν, βασιλεύει δὲ μόνος ὁ νόμιμος αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος. Τότε μετακλιεῖται ἐκ Τενέδου ὁ Κάλιστος. Ἦδη δὲ τρίτον ἔτος πατριρχεῦων, ἀπεστάλη πρεσβευτὴς εἰς Φεράς πρὸς Ἐλισάβετ τὴν σύζυγον τοῦ τότε τῆς Σερβίας ἡγεμόνος, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας ἀποθνήσκει, καὶ θάπτεται ἐν ἰμῶς ἐν τῇ Μητροπόλει τῶν Φερῶν τῷ 1368.

1369. **Φιλόθεος** τὸ Β΄, ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν θεοφιλῶς ἀλλὰ 6 ἐτη καὶ παραιτηθεὶς διὰ γῆρας.

1375. **Μακάριος**, ἀποθανὼν μετὰ 3 ἐτη.

1378. **Νεῖλλος**, ὁ ἀγιώτατος καὶ σωφώτατος. Τοῦτου τὰς διδασκαλίας [λέγει

Μετά Χριστόν.

Γεώργιος, ὁ Σχολάριος] εἴτις ταῖς τοῦ Μεγάλου Ἰωάννου, τοῦ χρυσοῦ τὴν γλῶσσαν, θελήσει παραβαλεῖν καὶ ἀδελφῶς ἀποφήνασθαι, οὐκ ἂν διακάρτοι τῆς ἀληθείας κτλ. Σώζονται τοῦ θεῖου τούτου πατρὸς διὰ δαχλαί τινες καὶ εὐχὴ ἱκετήριος πρὸς θεόν. Ἐποιεῖται καὶ οὗτος ὁ φωστὴρ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐτη 10, στεφθὼς ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν ὀρθοδόξων δογματίων καὶ λόγοις καὶ πράγμασι καὶ διδασκαλίαις καὶ συγγράμμασι καὶ εὐποιῖται ἀγωνισάμενος, μέχρι τῆς τελευτῆς.

1388. **Ἀντώνιος Δ΄**, Ἐπί τούτου ἀποθανόντα τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην, διαδέχεται ὁ υἱὸς Μανουὴλ Παλαιολόγος τῷ 1393, καὶ τούτου ὑστερον τῷ 1395 ἐκθρονίσας Ἰωάννης ὁ Β΄ Παλαιολόγος, σφετερίζεται τὴν Βασιλείαν. Ἀποθνήσκει δὲ καὶ ὁ Ἀντώνιος, πατριρχεῦσας 7 ἐτη.

1395. **Κάλλιστος Β΄** καὶ οὗτος ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ξανθοπούλων. Ἐπαιεῖ δὲ αὐτὸν, ὡς ἐνάρετον καὶ σφόν τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπερμαχῶν, ὁ σύγχρονος αὐτοῦ συγγραφεὺς μακάριος Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης. Ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης οὗτος μετὰ 3 μῆνας.

1396. **Ματθαῖος Α΄**. Ἐπί τούτου ἀποκαθίσταται Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος, νικῶσας τὸν ἀρπαγα τοῦ θρόνου Ἰωάννην καὶ εἰς τὴν Ἀθήναν ἐξορίσας.

1416. **Εὐθύμιος Β΄**, ἀποθανὼν καὶ οὗτος μετὰ 6 μῆνας.

1410. **Ἰωσήφ Β΄**, πρῶν Ἐφέσου μητροπολίτης. Ἐπί τούτου ἀποθανόντα τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ διαδέχεται ὁ υἱὸς Ἰωάννης Παλαιολόγος, ὁ τις ἀπέθλη μετὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν εἰς ἐκείτην τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Πseudoσύνοδον τῷ 1438, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὁ Πατριάρχης, ἐπικρατούσης τῆς κακοσυνόδου ταύτης, πρὶν ὑπογράψῃ τὰ τυρανικὰ τοῦ Συνεδρίου τούτου ψηφισματά. Εἰς τοιαύτας πλάνας καὶ συμφορὰς περιέπεσεν ἡ χριστιανούνη ἐκ τῆς ἀντικανονικῆς συγχύσεως τῶν δύο φύσει κοσμικῶν ἐξουσιῶν, κοσμικῆς καὶ πνευματικῆς. Ἀφ’ οὗ ἔδωκεν ἡ Ῥώμη τὸ κακὸν παράδειγμα τῆς τερατώδους ταύτης συμμίξεως τῶν κοσμικῶν καὶ τῶν πνευμα-

Μετά Χριστόν.

τικῶν πραγμάτων, οὔτε οἱ αὐτοκράτορες οὔτε αὐτοὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἴποτε, περιωρίζοντο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐκάστου δυνάμιν καὶ ἐνεργειαν. Ἐκ δὲ τούτου σύγκρουσις, ἀνομαλίαι καὶ ἡ παρακολουθοῦσα κακοήθεια τῆς κοινωρίας, φέρουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Τὴν δὲ σύγχυσιν ταύτην ἐπέβλεπε προσκείμενος ὁ μακροβραχίονας, καὶ προσβάλων ἀπαύστως τὴν χριστιανούνην, ἐπιβουλεύουμένην συγχρόνως ἐκ Ῥώμης διὰ σκοποῦς φιλοδοξίας καὶ ὕλικους. Ἡ αὐτοκρατορία τότε, κινδυνεύουσα ἐξ ἀνατολῶν, ἤλιπτε ματαίως βοηθεῖν ἐκ δυσμῶν, ἐπεμβαίνουσα διὰ τοῦτο καὶ καταναγκάζουσα εἰς πλέον τὰ πνευματικά. Ἡ Ῥώμη κυρίως ἤθελεν οὐ μόνον τὴν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν ὑποδούλωσιν τοῦ Βυζαντίου, ἀναπολοῦσα τὴν εἰδωλοκρατικὴν αὐτῆς κοσμοκρατορίαν καὶ θυσιάζουσα εἰς τὴν φιλοδοξίαν ταύτην πᾶσαν ἀκριβείαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ πᾶν μεσονόμιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ Βυζάντιον, καθέδρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπροξεν ἄριστα, ὅτι ἀπέκρουσε πάντοτε τὰς ἀλόγους ταύτας καὶ ἀνίερους τῆς Ῥώμης ἀξιώσεις, καὶ τοι εὐτυχούσας προσκαίρως ἀπὸ αἵτια περιστατικὰ καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐπιπολεζούσαν τότε ἐν τῇ Δύσει ἀπειθευσίαν καὶ βαρβαρότητα.

1440. **Μητροφάνης Β΄**, πρῶν Κυζίκου μητροπολίτης, καθιερεθεὶς ὡς Λατινῶρων ὑπὸ τῆς ἐν Συρίᾳ συγκροτηθείσης ἀγίας συνόδου τῷ 1443 ὑπὸ τῶν τριῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριάρχων [τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων], ἧς κατεδίκασεν ὡς ἄνομον συνέδριον καὶ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ρηθείσαν Σύνοδον καὶ τὰ κατ’ αὐτὴν δυσσεβῆ ἐψηφισμένα ἠκύρωσε καὶ ἀνεθεμάτισε.

1445. **Γρηγόριος Γ΄**, ὁ τῆς Μαμμῆς υἱὸς ἐπικαλούμενος, ὁ καὶ Μελισσηνός, πρῶν Ζηλωτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐπειτα πρὸς χάριν τοῦ ἀσυνέτου αὐτοκράτορος γενόμενος ὁπαδός τοῦ Φαρῶ τῆς Ῥώμης. Ἐπί τούτου τελευτᾷ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης τῷ 1448 καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ αἰεὶ Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ὁ τελευταῖος τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων, ὁ καὶ Δράκος κοινῶς ἐπιλεγόμενος διὰ τὴν μεγαλο-

Μετά Χριστόν.

ψυχίαν. Μετ’ ἐλίγον λοιπὸν (τῷ 1450) συγκροτεῖται Σύνοδος ἐν τῷ ἱερῷ νῶθ τῆς Ἁγίας Σοφίας, συμπαρόντων καὶ τῶν τριῶν Πατριάρχων, τοῦ Ἀλεξανδρείας, τοῦ Ἀντιοχείας καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν, ἐν οἷς διέλαμπε καὶ ὁ τῆς Παπικῆς τιφρας νικητῆς Μάρκος Εὐγενικός, ὁ ἀγιώτατος τῆς Ἐφέσου μητροπολίτης. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ πληρεστάτῃ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Συνόδῳ πρῶτον μὲν προσκαλεῖται τρεῖς κατὰ τοὺς Κανόνας ὁ δόλιος Γρηγόριος καὶ μὴ ἀπαντήσας καθαιρεῖται, καὶ ἐκλέγεται ἀντ’ αὐτοῦ ὁ ὀρθόδοξος Ἀθανάσιος. Ἐπειτα οἱ Δ΄ Πατριάρχαι καὶ πάντες οἱ τῆς Συνόδου πατέρες ἀνακρίνοντες τα κατὰ τὴν Φλωρεντίαν παρανόμως ἐψηφισμένα ἐξελέγγυσαν καὶ καταναθεματίζουσιν, ὡς δυσσεβήματα, καὶ τὴν ψευδοσύνοδον ἐκείνην ἀκυροῦσι. Ἀπεδέχθη δὲ ἡ ἀγιωτάτη Σύνοδος καὶ τὴν μετανοίαν τῶν ἐν Φλωρεντίᾳ συνελθόντων Ἀνατολικῶν Ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν. Ὁ δὲ καθηρημένος Γρηγόριος, τὸ τέκνον τῆς Μαμμῆς, ἰδραπέτευσεν.

Σημειώσαν, ὅτι συγχρόνως καὶ ἡ ἐν Ῥώσσιᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πλήρη Σύνοδον συγκροτήσασα, ἐξεκήρυξε καὶ ἠκύρωσε τὴν Φλωρεντινὴν Συνέδρον ὡς ἄθεσμον καὶ παράνομον, καὶ τὰ κατ’ αὐτὴν ψηφισθέντα ἀνεθεμάτισεν. Ἦτο δὲ τῆς Συνόδου ταύτης ἐξέχων ὁ Κιαιθῶν Μητροπολίτης καὶ πάσης Ῥωσσίας τότε προεδρεύων αἰεὶ Δωρόθεος.

1450. **Ἀθανάσιος Β΄**, Ὀρθόδοξος καὶ συνετὸς Πατριάρχης. Ἐπί τούτου Ἀγγλικανὸς τις ἱερεὺς Κωνσταντίνου Πλάτριν, προσελθὼν αὐτοπροαιρέτως εἰς τὸν Πατριάρχην ἐπέδωκεν ἑλθεῖν ἐγγράφον, ἀναθεματίζουσαν μὲν τὰ τῆς προτέρας αἵρέσεως καὶ πάσης ἄλλης κακοδοξίας φρονήματα, ἀνομιλογοῦσαν δὲ καὶ ἀπεδεχρῶμένην τὰ δόγματα καὶ πᾶσαν τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Συγκρατερθμῆθη λοιπὸν καὶ ὁ Κωνσταντίνος οὗτος μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων, κατηχηθεὶς εἰς τὴν ἀμώμητον πίστιν ὑπὸ τοῦ αἰεὶ Κωνσταντίνου Γεωργίου τοῦ Σχολαρίου. Ἐπί τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου ἐγένετο ἡ δευτέρα τοῦ Βυζαντίου ἁλώσις ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τῶν Ὀθωμανῶν Μωχαμέτου Β΄, ἐν ἔτει 1453, Μαΐου 29

Μετὰ Χριστόν.

ἡμέρα τρίτῃ τῆς ἑβδομάδος μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς. Κατὰ δὲ τὴν ἄλωσιν ταύτην ἀπόλετο φρονικτανθεις καὶ ὁ μακάριος Ἀθανάσιος μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ ἱερομένων καὶ λαϊκῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀοιδίμου Αυτοκράτορος, ὅς τις ἐπέσειν ἐπὶ τοῦ τείχους, μαχόμενος γενναίως, καὶ παρὰ δόσας τὸ σκήπρον εἰς τὸς περὶ αὐτὸν ἀξιοματικῶς καὶ στρατώτας, ὡς δῆθεν διασώζων αὐτὸ εἰς τοὺς οἰκείους.

[κατόπιν]

Ἐν βοῦθῷ ἡ ἀλήθεια. Μὴ βλέπετε τὸ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ δίκαιον. Ὁ βίος ἔρηνος. Κέλτιον μετὰ δικαιοσύνης ἀτυχεῖν ἢ εὐτυχεῖν μετ' ἀδικίας. Ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τέλους νικά καὶ βασιλεύει, ὅτι ἐκ θεοῦ ἐστὶ. Τί δύσκολον; Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Σωφροσύνη ἀκρόπολις πάσης ἀρετῆς.

Ὁ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ [ἴδε συνέχειαν ἀριθ. 13]

Ὁ Μελέαγρος διήκουσε μὲν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς διηγήσεως ταύτης, καὶ ἤθελεν ἴσως κατ' ὀρεσίην νὰ ἐξηγηθῇ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ· ἀλλ' ἀπεξημάσθησαν, ὡς εἶπεν, καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ζωτικαὶ δυνάμεις· ἀλλ' ἀνεπιστήτως κατάρχετο εἰς τὸν τάφον, βαίνων ἤδη κατὰ ζωτὴν καὶ θανάτου. Ὁ Μελέαγρος ἄρα ὠμίαζε τότε φυτόν, τὸ ὄποιον καὶ τοῖς ὑπέστη χάριν χειμῶνα, ἠδυνήθη ὅμως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέμα αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ὄποιον καταλάθην πρὸ αὐτῶν ἦδη τῶν πυλῶν τοῦ ἔκρου, κατὰ ληφθὲν ὑπὸ λάβρου ἵετοῦ καὶ λαίλαπος ἐσαλεύθη μὲν ἀπ' αὐτῶν βίβων, ἀπέβηλε δὲ ὅσα ἀπὸ τοῦ χειμῶνος διέσωζεν ἐπὶ φύλλοι, καὶ ὁ θάνατος ἐφάνη ἤδη ἐπικερμῆνος ἐπὶ αὐτοῦ· Ἡ πελιθὴ καὶ ἄμορφος, ὡς εἶπεν, μορφὴ αὐτοῦ παρὶς τῶν κερῶν ἢ κερμῶν ἀνδραγατῶν μάλλον, ἢ ζῶντα ἄνθρωπον. Χωρὶς τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἠθέλε τις εἶπε, ὅτι ὁ Μελέαγρος ἀπέθανε.

Ἡ δὲ Κλεοπάτρα, αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς ἀθωότητος, αὐτὴ ἡελίον τῆς εὐκρινείας, αὐτὴ τί ἀρχὴ τότε ἠθάκνετο βλέπουσα τὴν κατάστασιν τοῦ Μελέαγρου; ἅτι ἠθέλεν αἰσθανθῆ μήτηρ μινυγενούς τέκνου φιλόστοργος, ἥτις ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀσθενούντος αὐτῆς τέκνου, ἀκουσίως καὶ ἐξ ἀπροόπτου περιστάσεως ἠθέλε γέννη αὐτὴ φονεὺς αὐτοῦ. Ἐσάστῃ ἀπόγνωσις κατέλαβε τὴν Κλεοπάτραν, καὶ ἤδη εἴπερ ποτε ἐρουθεῖτο πραγματικῶς περὶ τῆς ζωτῆς τοῦ Μελέαγρου. Ἦδη ἡ Κλεοπάτρα ἀνεπόλησεν ὅλον τὸ παρελθὲν εἰς νοῦν, καὶ ἤδη ἐξήγησεν αὐτὴ δι' ὀρθῶν συλλογισμῶν ὅλα τὰ περιστατικὰ

τῆς διηγήσεως, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ζωτῆς τοῦ Ἡρώως. Ἐν δὲ τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ταύτῃ, οὐ, ναί, σὺ φέρεις τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μοι, ἀνέκραξε, σὺ, Ἀταλάντη, Ἀταλάντη! καὶ ἀνεβῆ εἰς πύσινα δάκρυα ἢ θυσουχίς. Ὡς δὲ λειψέλαιος λύχνος πῦρ ἢ κατ' ὀρεσίην ἐκπέμπει λάμπην τινὰ μικρὴν διαρκούσαν, καὶ εὐθὺς πάλιν ἐπανέρχεται εἰς σκοτοδινίαν, οὕτω καὶ ὁ Ἡρῶς· εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀταλάντης, ἐνόμισε ὅτι ἀνέζησε· καὶ ἀνασηκωθείς ἐπανελάθε καὶ αὐτὸς δις τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ κατέπεσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν νέκρωσιν, λέξας ἀνάθρονον καὶ ἀσφαῖς ψιθιζῶν καθ' ἑαυτὸν. Τίς πλέον ἀμφιβολία ἔμενον εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Κλεοπάτρας, ὅτι ἡ ἀρεσσιβείας ἐκείνη Ἀταλάντη, ἦταν ὅλη ἐκείνη; ἐκείνη ὀρεσίαις; ἐκείνη ἡ παρὰ τὸ Πύλλον. ἐκείνη ἡ τοῦ Ἀρκάδος θάσσο. ἐκείνη τέλος πάντων, τὴν ὁποῖαν ὁ Μελέαγρος ἠγάπα; Ἐνθυμεῖται ἤδη τὰ κατὰ τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅποτε ὁ Ἡρῶς Μελέαγρος ἔδωκε τὸ ἀριστεῖον εἰς τὴν συνεκστρατεύσαντα τότε Ἀταλάντην, ὡς πρώτον αὐτὴν ἐκταξέυσασαν ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ θεοῦ. Ἐνθυμεῖται ἤδη ὅτι χάριν ἐκείνης ἐφίνεσε τοὺς ἐκ μητρὸς θεοῦς αὐτοῦ ὁ Μελέαγρος, βουληθέντας ὑπὸ φθόνου νὰ καταποιήσωσιν αὐτὴν. Ἐνθυμεῖται ἤδη τὴν ἐμμανῆ ὄργην τῆς Πενθερᾶς αὐτῆς ἐπὶ τὸ φόνον τῶν ἀδελφῶν, καὶ τρωμάξαι λοιπὸν περὶ τῆς ζωτῆς τοῦ Μελέαγρου, μήπως ἡ Πενθερὰ τῆς ἐν τῇ ὄργῃ αὐτῆς ἔκαυσε τὸν μοιραῖον ἐκείνον δαυλὸν, πᾶν κισθῶτον, ὡς εἶπεν, τῆς ζωτῆς τοῦ Ἡρώως. Σπυαθῆ λοιπὸν μεταπέμπεται τὴν Πενθερᾶν αὐτῆς, καὶ φθάνει αὐτὴ μελαναῖ μων καὶ κάτισχνος ὑπὸ θλίψεων· δὲν ἦτο χρεια λόγων διὰ νὰ πηρριφρηθῇ τὰ περὶ τῆς υγείας τοῦ υἱοῦ τῆς· διότι ὁ θάνατος σχεδὸν εἶχε κατακτεῖσαι αὐτὸν ὅλον· διότι ἐγνώριζεν αὐτὴ, ὅτι ὁ δαυλὸς ὁ περὶ τῆς ζωτῆς αὐτοῦ, φυλαττόμενος ὑπ' αὐτῆς, ὁ δαυλὸς ἐκεῖνος. . . . Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἰρεθε εἰσέτι πληροφορημένοι περὶ τῆς τύχης ἐκείνου. Ἡ διήγησις ἐξῆς ἴσως μᾶς πληροφορήσει.

— Πενθερᾶ μου, Σεβασμία Πενθερᾶ, ἔκραξεν ἄμα τὴν εἶδεν ἡ Κλεοπάτρα· Εἰπέ μοι πρώτον, Σεβασμία Μητερ, εἰπέ μοι, διατηρεῖς τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον; Εἰπέ μοι, ἐπανελάθε φθθεῖσα εἰς τὸν τράχηλον τῆς γράϊας Ἀλθαίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἡρώως, καὶ κατασπαζομένη εἰδὼς τὰς κατίσχνους παρειὰς αὐτῆς. Εἰπέ μοι, ὡ σὺ αυτοκράτωρ τῆς ζωτῆς τοῦ συζύγου μου, ποῦ διασώζεις τὸν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐμπεπιστευμένον σοι ἐκεῖνον δαυλόν; Ἡ γραῖα Ἀλθαία ἐφάνετο ξένη τῶν λόγων τούτων· εἶχε μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κτανειμένου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νοῦς αὐτῆς, ἀλλαγῶν που ἐπλανῶντο, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐσκέπτετο. Ἡ μυστηριώδης σιγὴ τῆς γράϊας πῶς ἄρα διέθεσαν τὴν κόρην ἐκείνην; ὅποια ἐξ αὐτῆς δὲν ἐξῆγε θλιβερὰ συμπεράσματα; ἡ δυστυχὴς σχεδὸν ἐνόμιζεν ὅτι ἔδωκε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κατακαίόμενον τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον, καὶ διὰ τοῦτα θερυότερον ἤδη ἐπεκαλεῖτο, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς γραῖας.

Ἀλλ' αὐτὴ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἀνεκίνησε δις καὶ τρίς τὴν κεφαλὴν τῆς· ἐπλησίασεν εἰς τὸν σχεδὸν ψυχρὸν γυῖνον· ἤψατο τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ἤψατο τῆς ἐτέρας· ἔψυσε τὸ μέτωπόν του διατηρούσα ἐν τούτοις σιγῶν νεκρικῆν· μετὰ δὲ ταῦτα ἀσπασμένη τὸ ψυχρον μέτωπον τοῦ υἱοῦ τῆς ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, οὐδὲν εἰπούσα, οὐδὲν παραχθεῖσα, ὡς ἠθέλε νομίσει τις, οὐδαμῶς κερφθεῖσα ἀπὸ τῶν παρακλησιῶν, ἀπὸ τῶν θωπεύσεων, ἀπὸ τῶν διακρύων τῆς ἐξικρέτου αὐτῆς νύμφης. Ἡ γραῖα ἐξῆλθεν ἄλλοις.

Ἡ Κλεοπάτρα ἤδη ἀπληπισθῆ περὶ τῆς ζωτῆς τοῦ συζύγου τῆς· ὑπόπτεισεν ὅλον τὸν κίνδυνον· κατενόησε τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου σιγῆς τῆς Πενθερᾶς τῆς· ἐπεισθῆ ὅτι ὁ δαυλὸς δὲν ἐσώζετο ἴσως. καὶ ἐθρήνη ἀπὸ τοῦδε πικρότατα. Τί δὲ πρὸς ταῦτα πάντες; Ἐἰ ἀπὸ τοῦδε ἐσκέφθη ἡ ὄσον φιλερως αὐτῆς γυνὴ, τοσοῦτον καὶ μεγαλόψυχος; Ἡ Κλεοπάτρα ἦτον ἀξία Ἡρώως σύντροφος· Ἡ Κλεοπάτρα ἦτον Ἡρώως τὴν καρδίαν. Ἦτο καὶ γυνὴ καὶ μεγαλόψυχος.

Προσέρχεται παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενούντος. ἐπιτείνει τὰς περιποιήσεις αὐτῆς, καὶ νομίζει ἐν τῇ ἀγαθότητι τῆς καρδίας αὐτῆς, ὅτι δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ δι τῆς συνέλαθεν ἀπιφάσεως, καὶ τὸν ὅποιον ἐσκέπτετο νὰ ἐκπληρώσῃ. Τὰς περὶ ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενούντος ἐπιτάξας τῆς ἀνεπτέρωσεν ἢ ἐπὶ τὸ κρεῖττον φανεῖσα κατάστασις αὐτοῦ, εἰ καὶ ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ θάνατός του ἦτον ἤδη ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν· ἐπίστευε δὲ μόνον ὅτι ἠδύνατο αἱ Μοῖραι ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ζωὴν αὐτῆς ἀνταλλαγμᾶ πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου τῆς. Τὰ κατὰ τὴν φιλανδρον Ἀλκαστιν συνετέλουν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τῆς Κλεοπάτρας εἶχε τι καὶ πλέον τῆς φιλανδρίας ἐκείνης· Ἡ Κλεοπάτρα ἐσκέφθη καὶ ν' ἀντικαταστήτῃ σύντροφον τοῦ Μελέαγρου αὐτὴν τὴν Ἀταλάντην, αὐτὴν τὴν αἰτίον ὅλων αὐτῆς τῶν δεινῶν· ἐσκέφθη οὐ μόνον· ἂ δῶση ζωὴν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εὐτυχίαν! Ἐπεθύμει λοιπὸν σήμερον παρ' ἄλλοτε ποτε νὰ ἴδῃ τὴν Ἀταλάντην, νὰ τὴν ὀμιλήσῃ· ἐκείνη ὅμως ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν ἐφάνετο· ποῦ ἄραγε ἠδύνατο νὰ τὴν εὔρη; Εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐρευναν ταύτην; οὐδένα εἶχεν ἐπὶ γῆς· οὐδένα ἄλλον, ἢ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἑράπαιναν, ἥτις μάλιστα ἐφάνετο θερμῶς ἀγαπῶσα αὐτὴν, καὶ συμμεριζομένη τὰς θλίψεις τῆς· ἀλλὰ πῶς ἠθέλε καὶ εἰς αὐτὴν ἐμπιστευθῇ τὸ μυστήριον τῶν διαλογισμῶν αὐτῆς, ἀφοῦ μάλιστα ἀπὸ ὀλίγου μόνον χρόνου διετίλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς; Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν εἶχεν ἄλλον. Εἰς αὐτὴν μάλλον ἠδύνατο νὰ διαπιστευθῇ.

— Εἶνοι μὲν θεράπαινα, εἶλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἔχει ὅμως ἀγαθὴν καρδίαν· τὸ ὄραϊον αὐτῆς πρόσωπον· ἡ ἔξοχος αὐτῆς καλὴν ἰγγυῶνται τὴν ἐμπιστοσύνην μου· ἢ δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ καρδίαν ἀπαλὴν, καρ-

δίαν γυναικῶς; Εἰς τὴν, ναί, εἰς αὐτὴν μόνον δὲν πρόπει νὰ διστάσω νὰ ἐμπιστευθῶ. Καὶ αὐτὴ φαίνεται ἔχουσα θλίψεις, τίς οἶδεν ὅποιας, καὶ θέλει μὲ συνδράμει, πιστεύω, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποκρύψω ἀπ' αὐτῆς τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν μου.

Μετὰ ταῦτα ἡ Κλεοπάτρα ἀπῆλθεν εἰς συνέντευξιν τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος θεράπαινης, ἥτις εὔτυχε τότε πλύωνισα τοῦ Ἡρώως τινὰ ὑποχιτώνια· Ἀλλὰ πόσον ἐξέπλάγη εὔροισα αὐτὴν δεδακρυμένην, καὶ λέξεις τινὰς ἀδιακρίτους ὑποτονθορίζουσας! ἐνόμισε μάλιστα ὅτι ἤκουσε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μελέαγρου· ἴσως ὅμως παρήκουσεν· ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὸν ἔλεγον ἐκείνης, ἀλλ' εἶχε σιωπήσει ἄμα στροφείσα εἶδε τὴν Κλεοπάτραν, σπείυσασα καὶ ν' ἀπομύρη τὰ δάκρυά τῆς. Ἡ περίστασις αὐτὴ ἐφάνη ἀθῶν εἰς τὴν Κλεοπάτραν, γνωρίζουσαν ἄλλως ὅτι ἡ θεράπαινα αὐτῆς εἶχε καὶ αὐτὴ ἰδίαις θλίψεις, ἐξ ὧν ἴσως καὶ τότε ὠλορῦρετο; Δὲν ἐτόλμησε λοιπὸν οὐδὲ τότε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῶν· τί συμφέρον εἶχεν ἡ Κλεοπάτρα νὰ μάθῃ ὅποιας φύσεως ἦσαν αἱ θλίψεις τῆς θεράπαινης; δι' ἐαυτὴν ἦσαν θέβια ἱκαναὶ αἱ ἰδία θλίψεις, ὁ ἐπιλείμενος τοῦ Μελέαγρου θάνατος. Ἀλλ' ἡ περιέργεια; ὦ, αὐτὸς ὁ ἀκοίμητος γυιοδότης τῶν ἀνθρώπων σκόληξ, καὶ μάλιστα τοῦ γυναικείου φύλου; Ἡ περιέργεια κατίσχνυσε τοῦ πρώτου τῆς συμπαινεῖς αἰσθημάτος, καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐπεθύμησε νὰ μάθῃ παρ' ἐκείνης τὸ μυστήριον τῶν θλίψεων τῆς· ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατασταλῇ μικρὸν ἢ μεγίστη αὐτῆς θλίψις ἐκ τῆς ὁμοιοπαθείας. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔτε λείωσε τὸ ἔργον τῆς ἐκείνης, πλησιαίξει ἡ Κλεοπάτρα καὶ μετὰ τινος οἰκειότητος ἀδελφῆς πρὸς ἀδελφὴν, οὐχὶ δὲ κυρίας πρὸς ὑπέρειτιδα.

— Ἀδελφῆ, λέγει, δὲν μοι λέγεις τὸ αἴτιον τῶν θλίψεων σου; σὺ παρὰ πᾶσαν ἄλλην γνωρίζεις τὴν καρδίαν μου, καὶ γνωρίζεις πρὸς τί ποσον εἶμαι πρὸς σὲ συμποθῆς. ἴσως, ἀδελφῆ, δυνθῶ ν' ἀνακουφίσω τὸ βάρος τῶν θλίψεων σου· ἐκάτεροι ἔχομεν θλίψεις, σὺ γνωρίζεις τὰς ἰδικὰς μου· ἰδοὺ ὁ Μελέαγρος μου . . . ναί, εἰπέ μοι, φίλη μου, καὶ σὺ τὰς ἰδικὰς σου, εἰπέ μοι, διατί συχνάκις κλαίεις; μή με ὑποθέτης τοῦ λοιποῦ κυρίαν σου, ἀλλὰ φίλην, ἀλλ' ἀδελφὴν· διότι εἶσαι ἀξία πάσης ἀγάπης· καὶ τῶντι τὸ πρόσωπόν σου, ἡ ἀγαγῆσού δὲν εἶναι τυχαίας γυναικῶς προσόντα· ταῦτα μαρτυροῦσι, φίλη μου, καταγωγὴν ἀνωτέραν ἢ θεραπεινίδος.

Οἱ λόγοι οὗτοι οἱ πλήρεις εὐκρινείας ἀδελφικῆς καὶ χάριτος κατένυξαν τὴν καρδίαν τῆς θεράπαινης, ἥτις ὅμως δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ· λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν τῆς. Ἡ Κλεοπάτρα αὐτὴ τῷ ἰδίῳ αὐτῆς μάκτρῳ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα ἐκείνης, ἥτις πρὸς τειαυτὴν τῆς κυρίας αὐτῆς πράξιν ἐγένετο ἀφωνος ὑπ' εὐγνωμοσύνης, οὐδ' ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐνδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς.

— Εὐγνωμονῶ; Κυρία, εἶπε τέλος, δι' ἣν ἐπίδεικνύεις πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν.

— Ὅχι Κυρία, ἀλλὰ φίλη, ἀλλ' ἀδελφὴ. καὶ θέλω καὶ ἀπαιτῶ οὕτω νὰ μὲ κλιθῆς τοῦ λοιποῦ, ἀδελφὴν καὶ ταῦτα λέγουσα ἔλαβεν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς τὴν θεοσπαιναν αὐτῆς, καὶ μετέβησαν ἀμφότεραι εἰς τὸν θάλαμον τῆς Κλεοπάτρας. καὶ τότε ἡ Κλεοπάτρα ἐπανέλαβεν ἐρωτώσα τὴν ἤδη φίλην αὐτῆς τὰ αἰτία τῶν θλίψεων τῆς.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν κρούσματα κατασπευσμένα ἐπὶ τῆς θύρας διέκυψαν τὸν διάλογον τῶν δύο γυναικῶν, καὶ ἔδραμον ἀμφότεραι πρὸς τὴν θύραν.

— Ἡ Ἀλθαία ἀπέθανεν ἐκουσίως δι' ἀγχύνης, εἶπεν ὁ ἐμφανισθεὶς, καὶ προσκαλεῖσθε νὰ συνοδεύετε τὴν ἐκφορὰν τῆς.

Ἡ ἐκπληξὶς ἀμέσως ἐπέχυσεν ἐπ' αὐτῶν τὴν νέκρωσιν καὶ αἱ δύο ἔμειναν ἄφωνοι. Ἡ Ἀλθαία μάλιστα πρότινων στιγμῶν εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς οἰκίας τῶν. Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ ζιφιδίου καὶ βιαίου αὐτῆς θανάτου δὲν ἦτο πλέον ἀγνωστον· τοῦλάχιστον ἡ Κλεοπάτρα τὸ ἐνόησε, τὸ ἐσυμπέρανε, καὶ

— Φίλη μου, εἶπεν ἀποτανηθεῖσα πρὸς τὴν σύντροφον, καὶ ὁ Μελέαγρος ἴσως... Ὁ θάνατος τῆς πενθερᾶς μου εἶναι ἴσως πρόδρομος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώος, ἴσως δὲ καὶ ἄλλης τινός· ναί, ὁ θάνατος τῆς εἶναι ἐσχάτης θλίψεως, μεταμελείας καὶ ἀπογνώσεως ἀποτέλεσμα.

Ἐἶπε, καὶ κλαστικῶς μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ὁ Ἡρώς Μελέαγρος κατέκειτο· προσῆλθε παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ ἐντρομος, διότι δὲν εἶδε κίνησιν οὐδεμίαν τοῦ ἀσθενοῦς· ἀλλ' ὁ Μελέαγρος οὐδὲ τότε δὲν ἐκινήθη· ἀπέταται αὐτοῦ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ μετώπου, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ψυχρότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρμαίρου οἱ σφυροί του, οὐδ' αὐτοὶ πάλλουσιν ἢ καρδιά του;... Ὁ Ἡρώς τῆς Ἰωλκοῦ Μελέαγρος ἀπέθανε.

Ποῦτος, ἡ Κλεοπάτρα, δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ πάθος σου;

Ἡ Κλεοπάτρα κατέστη ὡς ἔκφρων ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ἡ φίλη αὐτῆς δὲν ἐνόησε τὸν θάνατον τοῦ Μελέαγρου, οὐδὲ προσῆλθε λοιπὸν νὰ παρεμβῆσθαι τὴν Κλεοπάτραν. Ἐκείνη κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εὐρίσκειτο εἰς τὸν Ναον, ὅπου ἀπῆλθε νὰ παρακαλέσῃ ὑπὲρ τῆς υγιείας, τίνος;...

Τότε ἡ Κλεοπάτρα πεισθεῖσα περὶ τοῦ βεβαίου θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀσπάζεται μετὰ δακρῶν πικρῶν τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου μόνη· ποῦ ἀρχῆ ἀπέρχεται;

Ἐπανέρχεται ἡ θεοσπαινα πλήρης ἐλπίδων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μελέαγρου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει τὴν Κλεοπάτραν· πανταχοῦ τῆς οἰκίας περιζήτητὴ αὐτὴν, καὶ μὴ εὐρίσκουσα, εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου κατέκειτο ὁ Μελέαγρος· Ἡ Κλεοπάτρα οὐδ' ἐκεῖ ὑπῆρχε. Πλησιάζει λοιπὸν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ

εὐρίσκει καὶ ἡ Ἀταλάντη νεκρὸν τὸν Μελέαγρον, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου καὶ ἀνέλαβεν ἔργα θεραπείας καὶ νοσοκόμου, ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Ἡρώος θητεύουσα. Ἡ Ἀταλάντη δὲν ἐφάνη ποῦ δὲν ἠκούσθη ἔατοτε· Τί ἐγένετο...; Πῶς ἐπ' αὐτῆς ἐπενήργησαν ὁ θάνατος τοῦ Μελέαγρου; Μήπως ἐμικθῆ καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμα τοῦ θανάτου τῆς Ἀλθαίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἠκυκλοῦθησε;

Θ Τριαγένης.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣΙΑ.

Ἡ ἐν τῷ ἀρ. 12 τῆς Ἰωνικῆς Μερίσσης μικρὰ διατριβὴ περὶ Τραπεζούτου περιέχει τινὰ λάθη τῆς τυπώσεως, μὴ παρατηρηθέντα ἐγκαίρως, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ διορθώσωμεν ἐνταῦθα, προσθέτοντες καὶ ἄλλας ἀναγκαῖας σημειώσεις περὶ τῆς φιλομούσου ταύτης καὶ φιλοπάτριδος κοινότητος.

Τοῦ ἀπὸ Τραπεζούτου μέχρι τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ ἀναφέρονται Ἀρριανὸς ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περιπλῶ σημειοῦν καὶ τὰ διαστήματα, ὅν ἐκ Τραπεζούτου εἰς ποταμὸν καὶ ὄρμον Ἰσσοῦ 180 στάδια, ἐκ δὲ Ἰσσοῦ εἰς ποταμὸν Ὀρην, τὸ ὄριον τῆς Θιακικῆς πρὸς τὴν Κόλχιδαν, 90 στάδια, ἐκ δὲ Ὀρῆς εἰς Φογγὸν ποταμὸν ὡς 30, ἐκ δὲ Φογγοῦ εἰς Καλὸν ποταμὸν ἄλλα 30, ἐκ δὲ Καλοῦ εἰς Ρίξιον ποταμὸν 120, ἐκ δὲ Ρίξιου εἰς Ἀσκούρου ποταμὸν 30, ἐκ δὲ Ἀσκούρου εἰς Ἀθηνῶν ποταμὸν 60, ἐκ δὲ Ἀθηνῶν εἰς πόλιν Ἀθηνῶν καὶ ποταμὸν Ζαγὰ τιν 180, ἐκ δὲ Ἀθηνῶν εἰς Προύτανιν ποταμὸν, [ἔπου ὑπῆρχον Ἀγγιλοῦ βασιλεία] 40, ἐκ δὲ Προύτανος εἰς Πυξίω τιν ποταμὸν 90, ἐκ δὲ Πυξίω εἰς Ἀργαθιν ποταμὸν ἄλλα 90, ἐκ δὲ Ἀργαθῆς εἰς Ἀψάρου 60, ἐκ δὲ Ἀψάρου εἰς Ἀκαμφίον 15, ἐκ δὲ Ἀκαμφῆς εἰς Βαθὸν ποταμὸν 75, ἐκ δὲ Βαθῆς εἰς Ἀκινάσου 90, ἐκ δὲ Ἀκινάσου εἰς Ἰσιν ποταμὸν ἄλλα 90, ἐκ δὲ Ἰσῆς εἰς τὸν Μῶγγρον ποταμὸν ἄλλα 90, καὶ ἐκ τοῦ Μῶγγρου εἰς τὸν Φάσιον ἄλλα 90 στάδια. Ὡς τε ἀπὸ τῆς Τραπεζούτου μέχρι τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἶναι κατὰ τὸν Ἀρριανὸν τὰ πάντα στάδια 1450 καὶ ὄχι 150, ὡς ἀνέφερε κατὰ λάθος ἡ Μερίσσα. Ὁ Στράβων λέγει 1400 στάδιον τὸ ἀπὸ Τραπεζούτου εἰς τὸν Φάσιον διάστημα, ὥστε συμφωνεῖ ἀποχρόντως μετὰ τοῦ Ἀρριανοῦ.

Κατὰ τὸν Ἀρριανὸν λοιπὸν ὁ πλησιαιότερος εἰς τὴν Τραπεζούταν ποταμὸς πρὸς Ἀνατολὰς εἶναι ὁ Ἰσσοῦς, κατεργόμενος ἀπὸ τοῦ Σκυδίου. Ἀλλ' ὁ Πλίνιος λέγει ὠριτωμένως Πυξίτην τὸν παρὰ Τραπεζούταν ποταμὸν, καὶ πιθανῶς εἶναι ἄλλος οὗτος παρὰ τὸν Ἰσσοῦ καὶ τὸν Πυξίτην τοῦ Ἀρριανοῦ, διότι κατὰ τὰ μέρη ταῦτα τοῦ Πόντου φύεται πολλὴ πύρος, καὶ δὲν εἶναι παράδοξον, ἐάν ἦσαν κατ' ἐκείνην τὴν περιφέρειαν δύο ποταμοὶ ὁμώνυμοι, ὡς ὑπάρχει καὶ Κηφισὸς ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Κηφισὸς ἄλλος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἀλ

λὰ τούτου θεέντος, φαίνεται μικρότερος ὁ πρὸς Τραπεζούταν Πυξίτης ποταμὸς παρὰ τὸν ἀπὸ μεταξὺ τῆς πολίχνης Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Βαθῆος (Βατοῦν) ποταμοῦ. Ὁ Βαθῆς ποταμὸς εἶναι σήμερον τὸ πρὸς τὴν Ῥωσσοικὴν ἐπικράτειαν ὄμιον τῆς Τουρκικῆς κατὰ τὴν Ἀσιατικὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου παραλίαν.

Μετὰ τὸν Τραπεζούτον καὶ Βαθῆος ἀναφέρει ὁ Πλίνιος τοὺς ποταμοὺς Κημφῆουσιον καὶ Νῶγρον. Τὸ πρῶτον ὄνομα εἶναι προφανῶς μίγμα ἐκ τῶν δύο ὀνομάτων Κήμφιος ἢ Ἀκαμφῆς καὶ Ἰσῆς, δύο διακεκομμένων ποταμῶν, ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ. Ὁ δὲ Νῶγρος τοῦ Πλινίου εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ τοῦ Ἀρριανοῦ τοῦ Μῶγγρος. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ φρούριον Ἀψάρου ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ποταμοῦ.

Κατὰ τὸν Ἀρριανὸν οἱ ποταμοὶ Ἀκαμφῆς, Ἰσῆς, Μῶγγρος εἶναι νεκροί, ἔχοντες καὶ ἰσχυρὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν πνεύσας αὔρας. Διὰ τοῦτο, φαίνεται, δηλονότι ὡς μεγάλους ὑπώσων, ἀνέφερον αὐτοὺς μόνους καὶ ὁ Πλίνιος.

I. Γ. Α.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλῷ 13 τῆς Ἰωνικῆς Μερίσσης διὰ τοῦ άρθρου τοῦ ἐπιγεγραμμένου Ἀατινικὸς προσηλυτισμὸς ἐξηγήσαμεν τινὰς τῶν λόγων, δι' οὓς ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ εἰπωμεν ἐνίοτε ὀλίγα περὶ τῆς Ἰησοῦτικῆς κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν σκευωρίας, τε καὶ ἐνεργείας τοῦ Παπισμοῦ πρὸς γνῶσιν ἀπλῶς τῶν Ὀρθοδόξων ὁμογενῶν μας καὶ μικρὸν ἴσως περιορισμὸν τῶν φανατικῶν καὶ ἀδιορθοῦ μισορθοδόξων ξένων, καὶ τοὶ προσθεύοντες καὶ ἀκολουθοῦντες κατὰ πάντα τὸν βίον ἡμῶν ἀλθῶς, βεβαίως τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν ἀρχὰς τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξίτηρκείας, τὰς ὁποίας ὁμοῦς ὁ Παπισμὸς, φῶσι, ἂν δεσποτικῶς καὶ κατακτητικῶς καὶ βίαιος, οὔτε σέβεται, οὔτε πράττει, εἰμὴ ἐξανάγκης, ὅπου ἀπαντᾷ φραγμὸν, τειχησὸν καὶ λογικὴν ἀντίστασιν. Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν ὡς συμπολίτας, ὡς φίλους καὶ ἀδελφοὺς, ὡς ἡμᾶς αὐτοὺς πάντα λαὸν ἑτερόδοξον καὶ ἀλλόθρησκον, ἀπαιτοῦντες νὰ φερεταί καὶ αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τί εὐλογύτερον, τί δικαιούτερον, τί ἐντιμότερον τούτου;

Ἀλλ' ὁ Παπισμὸς σήμερον μάλιστα σκοινδολίζει καὶ Ὀρθοδόξους Γραικοὺς, καὶ Ἀρμενίους καὶ ἄλλους χριστιανικοὺς λαοὺς, θρησκῶν ἀθρήσκως διὰ θρησκευτικῶν ἐρίδων ὑλικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα πρὸς κατασχῆσιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ θλάσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦτο ἐνίοτε λέγομεν καὶ γράφομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τούτων ἀντικειμένων, ὡς παντοῖνοι ἀνταγωνισταὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐρίδων, καὶ ὄχι ποτὲ ὡς φίλοι οὕτων κατ' οὐδέν. Ἄς παύσωσι

καὶ οἱ Παπισταὶ καὶ οἱ κατ' αὐτῶν Διαματυρόμενοι τὴν ἀνακίνησιν τῶν λυπηρῶν τούτων ἐρίδων τοῦ χριστιανισμοῦ, μὴ πλέον ἐναθρονοῦμενοι εἰς τὸν ἀριθμὸν, τὴν ἀπλότητα ἢ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἄλλην αὐτῶν δύναμιν. Ἡ Ἀνατολὴ οὔτε ζητεῖ, οὔτε δέχεται παρ' αὐτῶν θρησκείαν. Αὐτοὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ἀείποτε μαθηταὶ καὶ ὄχι διδάσκαλοι τῆς Ἀνατολῆς. Ἄς ἔχη καὶ ἄς φυλάτῃ ὁ καθεὶς τὸ δόγμα τοῦ ἀνενοχλήτως μέχρις ὅτου συνελθοῦσαι ποτε, πᾶσαι οἱ διαφορῶσαι ἐκκλησίαι εἰς μίαν μεγάλην καὶ γενικὴν σύνοδον, ἐνωθῶσι πάλιν εἰς ἓν σῶμα, ἐάν ἦναι δυνατόν, ἔχουσαι ὡς κεφαλὴν τὸν ἀναμάρτητον θεὸν κατὰ τὴν πνευματικὴν ἐνότητα, καὶ τοὺς κατὰ τόπον Πατριάρχας καὶ μητροπολίτας διὰ τὴν ὑλικὴν τῆς καθολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας διοίκησιν, καὶ ἀναδεικνύουσαι ὡς κέντρον, ἐάν ἦναι καὶ τοῦτο ἀναγκαῖον, ὡς τινὰ ἱερὰν μητρόπολιν τῆς χριστιανοσύνης τῆν ὡραία, καὶ ἡγεμονικὴν καθέδραν τοῦ πρώτου καὶ μεγίστου καὶ ἀγνωστάτου τῶν αὐτοκρατόρων αὐτῆς. I. Γ. Α.

Ὁ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΕΙΣ

ΑΠὸ τοῦς θεοῦς.

Τρία τινὰ ἀνάγκη νὰ ὑπερεπαίνῃ τις, εἰλέγῃ τις ποιητῆς Γάλλος, τοὺς Θεοὺς, τὴν ἐρωμένην του, καὶ τὸν Βασιλέα. Πολλοὶ διὰ τούτων ἀνέδωσαν τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα, ἔλαβον παρὰ τῶν βασιλέων μεγάλας ἀλλὰς ὠφελείας. Το γλυκὺ μεδίμα καὶ ὁ χαριεντισμὸς ὡραία; Κυρία εἶσι συνεγὼς ἰκανὴ ἀνταμοιβή. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μὲς πληροφορεῖ τὸ ἐξῆς περιστατικὸν τινὶ τρόπῳ ἀνταμείβουσι πολλάκις οἱ Θεοί.

Σιμωνίδης ὁ Κεῖος περίφημος λυρικός ποιητῆς τῆς Ἀρχαϊότητος ἐπεχείρησεν ποτε τὸν πανηγυρικὸν ἀθλητικὸν τινος ἐπὶ συμφωνίᾳ μισθοῦ τριῶν ταλάτων. Τοῦ ἔργου προχωρήσαντος εὗρε τὸ ποίημα πληθεῖς γυμνῶν διηγήσεων· διότι οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀθλητοῦ ἦσαν ἄνθρωποι ἀσκήμαντοι. ὁ πατὴρ του εἰς ἀπλοῦς χωρικός, καὶ οὕτως χωρὶ, ἄλλης τινός ἰκανότητος. Ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα ζήρᾳ καὶ εὐτελεῖς ὦλη.

Ἀποῦ ὁ ποιητῆς εἶπε περὶ τοῦ Ἡρώ, τοῦ ὅτι ἡδύνατο νὰ εἶπῃ, τὸν ἀφῆκε κατὰ μέρος καὶ μετέβη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, τῶν ἰποίων τῆς μάχης ὑψόνει, περιγράφων τοὺς τότε πους, ὅπου ἐθραύμβευσαν, καὶ προσθέτει ὅτι ὑπῆρξαν τὸ παράδειγμα τῶν περιφημοτέρων παλαιστῶν. Ἐν τῷ ἑσώτῳ ὅτε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀθλητῆς εἶδε τὸν Σιμωνίδην, δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ πληρώσῃ διὰ λόγου μόνον τὸ ἐν τρίτον τοῦ συμβωνηθέντος μισθοῦ, προσθέσας ἐλευθέρως νὰ πληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπον παρὰ τῆς οὐρα-

νίου δακτός. Σε προσκαλώ μολοντούτο, είπεν, εις εὐωχίαν, πῶς θέλωσι παρευρεθῆν οἱ συγγενεῖς μου καὶ οἱ καλλίτεροί μου φίλοι, διὸ ἐλπίζω διὸ θέλωμεν εὐθυρήσειν ἐξείρετα. Ὁ Σικωνίδης φοβήθηκε φάσκει μὴπως πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπολέσῃ καὶ τὸ τρίτον, τὴν προικετικὴν προσφοράν τοῦ ἀθλητοῦ συγκατένευσεν. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐωχίας, τῶν ὑπηρετῶν τινε δρασμῶν εἰδοποιεῖ τὸν Σικωνίδην ὅτι τὸν ζητοῦσι δύο ἀγνωστοὶ ἐκτὸς τῆς θύρας. Ὁ Σικωνίδης ἐξίσχυται. Καὶ ἐν τῷ οἱ συνδικτυμῶνες καταβροχθίζουσι χωρὶς νὰ γάσωσιν οὐδὲ στιγμήν, οἱ ἀγνωστοὶ εὐγνωμονοῦν τὸν Ποικτήν, καὶ πρὸς ἀταμοιβὴν τὸν εἰδοποιοῦσιν ὅτι ἡ οἰκία ὀτανόπου κατακρημνίζεται. Ὁ στύλος ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἐστηρίζετο ἡ στέγη τῆς αἰκίας θρῦνεται ἡ στέγη καταπίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ συντρίβει παροφίδες καὶ λαγήνους οἱ οἰνοχοοὶ λαμβάνουσι τὴν αὐτὴν ὀτύγην, ἡ ἑλπίς μας συντρίβεται τὸν πόδι, καὶ οἱ προσκεκλημένοι διασκορπίζονται, οἱ πλείστοι ἤκροτηριασμένοι. Ἡ φῆμη ἐκοινοποίησε πᾶσα τὰ συμβάν, τὸ ὅποιον παντοῦ θηροεθῆ ὡς θεῖα ἐκδίκησις διὰ τὴν πρὸς τὸν Σικωνίδην ἀδικίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσεβείαν τοῦ ἀθλητοῦ μας.

Οὕτως ὁ θεὸς ἀνταμείβει τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν καὶ μάλιστα τὴν γινουμένην περὶ τῆς Μούσης, τῶν ὀπίων τὴν εἴξαν δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελιζώσιν οἱ ὀπαδοὶ τῶν, ἀλλὰ νὰ ἀνταλλάξωσι με τοὺς πλουσίους τὴν χάριν ἀντὶ χάριτες. Ἐφ' αἰετῶ ἐκείνῳ ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Παρνασσὸς ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ φίλοι.

K. I.

Οἱ ἱππῶται.

Τὸ ἐντιμὸν τοῦτο ἀξίωμα ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὴν γῶραν τῆς Γερμανίας. Ἐάν τις διατρέξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου τούτου εὐρίσκει ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἔζων κατ' ἀρχὰς διεσπαρμένοι τῆ δε κακείσε, καὶ πλεονεξοῦν παντὸς πολιτικοῦ ζυγοῦ ὅτι μία γῶρα οἰκουμένη ὑπὸ ταιούτων σποραδῶν οἰκογενειῶν ἦτον ἡ μόνη Πολιτεία τῶν, τῆς ὀπίας οἱ πρόκριτοι ἐκκλησιάζοντες καθ' ὥρισμένας ἡμέρας ἐδικαζόν τὰς διαφορὰς τῶν ἄλλων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν Γέροντός τινος ὀνομαζομένου Γράφου (Graff). Ἡ Κυριώτερα ἀνασχόλησις τῆς ζωῆς τῶν ἦτον ὁ πόλεμος, ὁστις ὁμως σπανίως συνέβαιεν ἐπιτοπιῶς, διότι ἡ ταπεινὴ καὶ ἀσήμαντος πολιτικὴ τῶν καὶ ὁ ἰδιοτρόπος χαρακτῆρ τῶν δὲν εἴλακον ἐνταῦθα ζῆνου, ἡγεμόνας ἐπὶ σκοπῶν πολέμου ἢ κατακτάσεων, ὡς τοῦτο συνέβαινε τότε συνεχῶς εἰς πολλὰς ἄλλας γῶρας. Διὸ πολλοὶ φεύγοντες τὴν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας τῆς βίου, ἠνόνοντο με ἡγεμόνα τινὰ εὐγενῆ καὶ ἐνδοξὸν περὶ τὰ πολεμικὰ, μετὰ τοῦ ὀπίου συνεμάχοντο πρὸς κατακτάσιν ξένων γῶρων, πολλὰκις δὲ καὶ σὺτῶν τῶν ὀμοφύλων τῶν. Ταιούτῃ Συμμαχίαι καὶ ἐνώσεις ἀφορῶσαι

κατ' ἀρχὰς μὲν ἰδιωτικὰς, ὑπερὸν δὲ κοινὰς ὠφελείας περιβαλλούσαι τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τῶν Γερμανῶν, ἐπὶ τοῦ ὀπίου βραδύεται ἡ μετὰ ταῦτα Πολιτικὴ Σύνταξις τούτων. ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἤξαστο προίμως καὶ ἡ διὰ τῶν ἱππῶν πολεμικὴ ἥτις πρῶτον συντελεστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν ἐφάνη, ὡστε βαθμῆδον κατῆντσε τὸ ἐξαιρετικώτερον καὶ εὐγενέστερον γυμνασιον τῶν νέων, τὸ ὀπίον διὰ νὰ μάθωσιν ἐντέλως ἀπεστέλλοντο εἰς ξένον ἱππότην, ὑπὸ τὸν ὀπίον ὑπηρετοῦντες, ἱκανὸν χρόνον, προεβιάζοντο ἀκολούθως εἰς τὸ Τάγμα τοῦ ἱππότη, τὸ ὀπίον ἢ πρῶτος τῆς τέχνης ἀνεδείξεν. Ὁ προβιβασμὸς οὗτος γινόμενος με πανηγυρικὴν πομπήν, καὶ τελούμενος συνήθως εἰ, μεγάλας Αὐλὰς καὶ εἰς αὐλακὰς ἐορτῆς ἐπὶ ὀπίον λαμπροῦ συλλόγου ἡγεμόνων, ἱερῶν καὶ εὐγενῶν ἦτον ἰσχυρὰ αἰτία φιλοτιμίας διὰ τοὺς νέους. Πυλλὰκις ἐτελείτο εἰς τὸν Νεὸν μετὰ προηγουμένην λειτουργίαν, μετὰ τὴν ὀπίον οἱ ἱερεῖς ἐλάμβανον πλουσιώτατα δῶρα, ὅσκις ὁ προβιβασμὸς ἀπέδωκεν εἶσοχα καὶ ὕψηλα ἱποκείμενα. Τὴν τελετὴν ταύτην ἠκολούθει λαμπρὰ εὐωχία, ὅπου παρεῖσαντο συνήθως οἱ συγγενεῖς τοῦ προβιβασθέντος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἥρωες ἱππῶται. Ἐπειδὴ δὲ ἕκαστος ἱππότης ὑψηλοῦ βαθμοῦ προβιβασόμενος ἠδύνατο νὰ ἀναδείξῃ αὐθημερὸν καὶ ἄλλους προγυμνασμένους ἢ ὅπως καὶ πᾶς γηραιὸς ἱππότης εἴδνατο νὰ κέρη τοῦτο μετὰ πόλεμον ἀρτίως γινόμενον εἰς νέους ἀνδρείως πολεμίσαντας, διὰ τοῦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἔγινετο ἡμέρα πανδήμου ἐορτῆς καὶ εὐωχίας κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἡ μάθησις τῆς ἱπποτικῆς περιεκοσμομένη διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς δικαιοσύνης, τῆς πραότητος, τῆς φειδῶς τῶν ἀσθενῶν, τῆς προστασίας τῶν καταβλήσμενων καὶ μάλιστα χριστιανῶν, καθήκοντα γενικὰ τοῦ χριστιανοῦ ἱππότη, ὑπέρχαν τὰ ἀργέονα αἰτία τῶν σταυροφορικῶν πολέμων, τοὺς ὀπίους ἤρχισαν καὶ ἐτελείωσαν οἱ ἱππῶται ἐντεῦθεν ὁ βαθμὸς τοῦ ἱππότη, τὸν ὀπίον ἄλλοτε ἐλάμβανον οἱ ἀνδρείοι πολεμισταὶ χωρὶς διακρίσεως βαθμοῦ ἢ γένους, ἤρκει μόνον νὰ εἶναι ἐλευθεροὶ πολῖται, περιορισθῆ ἔπειτα εἰς πολιτικὸν ἀξίωμα διδόμενον καὶ ἔως τὴν σήμερον εἰς ὀπίους μετὰ νὰ κατέγοντο τὴν μεταξὺ ὑψηλοτέρων καὶ κατωτέρων εὐγενῶν θέσιν.

Ἄξιοπεριεργὸς εἶναι ὁ τρόπος δι' οὗ προσεφέροντο οἱ περὶ ὀν ὁ λόγος ἱππῶται πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον. Ἀντιθετος ὀν τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις περὶ γυναικῶν φρονήματος ἀνίψου μὲν ταῦτα εἰς ὑψηλότατον βαθμὸν τιμῆς, ἐταπεινοῦ δὲ τὸν ἄνδρα μέχρι δουλίας. Ἡ ἐξ οἰκείας Π. Χ. ἐκλογῆς τοῦ ἱππότη μελλόνουμος γυνὴ ἐπρόσταττεν αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ διαφόρους ἀθλοὺς, καὶ τοὺς ὀπίους οὗτος ὠφείλε νὰ ἐκτελέσῃ, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, ὡς ἀπόδειξις τοῦ πρὸς αὐτὴν θερμῆ καὶ εὐκρινούς ἐρωτὸς του. Ἀφοῦ δὲ μετὰ τοὺς ἀθλοὺς τούτους ἤξιουτο τοῦ ποθυμένου, ὠφείλε νὰ φέρῃ περὶ τὸν τράχηλόν του ἐξηρητημένην τὴν εἰκόνα αὐτῆς, ἀντιδιδούσης καὶ ταύτης κατ' ἀμοιβὴν ὡς δαῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τῆς ζώνης ἢ δακτύλιον, ἢ ἄλλο τι ἱερὸ γασμένον διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν. Ἐκστρατεύ-

τῶν δὲ, ἢ ἄλλως εἰς δημόσιον ἐξεργόμενος ἀγῶνα ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς λόγον ἕνα, τὸν ὀπίον ὠφείλεν ὡς σύνθημα νὰ προφέρει εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ μάλιστα κινδύνῳ τὸν περιβάλλε δὲ καὶ ἰδίως χειρῶσι τὸν ὀπλισμὸν, παρεμισκομένη καὶ αὐτὴ πολλὰκις εἰς τοὺς ἀγῶνας. Διηγούνται οἱ ἱππῆται τινε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς εἰς Παρισίους περιτελιγμένους μακρὰν ἀλυσιν περὶ τοῦ βραχίονος καὶ τὰ σκέλη, τὴν ὀπίον ὑπεσθῆ εἰς τὴν ἐρωμένην του νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πάντε ἐτη, ἂν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν ἤθελε νικηθῆ ὑπὸ τινος ἀνδριώτερου ἱππότη. Ἐπροκάλεσε λοιπὸν διὰ κήρυκος εἰς ἑρῶνα πάντα Γάλλον ἱππότην, τοὺς ὀπίους πάντας κατ' ἕνα ἰνίκασε, πλὴν τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ Σαιντρώος οὗτος προσταχθεὶς ἀπὸ τῆς Δεσποίνης του ν' ἀγωνισθῆ, καὶ νικήσας ἐκείνον εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος, τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμά του. Ἄλλας τινε διδασχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης του ἵνα φέρῃ πρὸς αὐτὴν τὰς εἰκόνας τριάνοντα ὠραίων νεοσφιδῶν, τῶν ὀπίων τοῦ ἱππότης νὰ νικήσῃ, περιέλθειν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ νικήσας εὐτυχῶς τὸν ὠρισμένον ἀριθμὸν ἱπποτῶν συνήθροισε τὰς εἰκόνας τῶν ἐρωμένων αὐτῶν, φερούσας καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστης, καὶ ἔλθων τὰς κατέθεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς δεσποίνης του. Ἀποτέλεσμα τούτων ὑπέρχεν εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ὁ μέγας καὶ ὑπερβολικὸς ἐρωτισμὸς Γάλλων καὶ Γερμανῶν, ὅς τινε ἀπὸ σεμοῦ καὶ ἐγροστούς μεταβλήθει εἰς ἄσπερον καὶ ἀκρατῆ, καὶ μετὰ τῆς φθορῆς τῆς πολυτελείας μεταβάς καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἔκαμε γάμους εἰς τὸν πηδικισμὸν, ἐξαιτίας πρῶτους. Εἴθε οἱ ἄλλοι ἀπορρότεροι τῶν Εὐρωπαϊκῶν κίττακα τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἐξωστράξωσιν μακρὰν τῆς κωνωνίας τῶν ταῦτα ταῦτα τῆς κακίας, ἄτινα ὡς σκόληξ γυνώδους κατατιτρώσκουσιν ὑγίαν καὶ θαλάντιον, πρῶτος καταφέροντα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν τάφον.

K. I.

Εὐδοκίας.

Εὐδοκίας, Εὐδοκία, Εὐδοκιοῦπολις ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἡμετέρων Ἀυτοκρατόρων, ἔχουσα τὸνομα πύλατος ἀπὸ Εὐδοκίας, τῆς Ἀθηναίας, γυναικὸς Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, ἡ νῦν λεγομένη Ὀθωμανιστὶ Τοκάτ, πόλις τῆς Καπαδοκίας παρὰ τὸν Ἰον ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἐκ Χρυσουπόλεως εἰς Θεοδοσιούπολιν [Ἐρζερούμ], ἀπέχουσα ολίγον ἀπὸ Νεοκαισαρείας. Τινε ὑπέθεσαν, ὅτι τὸ νῦν Τοκάτ εἶναι τὸ τῶν Βυζαντινῶν Θόκατον. Ἀλλὰ τί παράδοξον, ἵαν τὸ ὄ γέννηται εἰς τὸ στόμα τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες ἐκτὸς τῆς παραπροφασῆς ταύτης τῶν συμφῶνων καὶ τῶν φωνέντων, ἀπέκοψαν πολλὰκις καὶ ὀλοπ κλήρους συλλαβῆς τῶν Ἑλληνικῶν τοπικῶν ὀνομάτων, ὡς εἰς τὸ Ἰκόνιον, Τακίβιτ, Μοφουσεσία κτλ, τὰ ὀπίον οἱ Ὀθωμανοὶ προσφέρουσι Κόνια, Κέβιτ, Μουσεσί κτλ. Ἐνδέχεται λοιπὸν καὶ τὸ ὄνομα Τοκάτ νὰ ἔγινεν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ Εὐδοκίας, ἦτοι Εὐδοκιάδος, Τοκιάτ, Τακάτ,

Τὰ τελευτήτερα καὶ ἰκονομώτερα περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἱστορικὰ τε καὶ γεωγραφικὰ παραλείπομεν εἰς τοὺς λόγιους τῶν Καπαδοκῶν, καὶ τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες ἀναγινώσκοντες ἐπιμελῶς τοὺς λεγομένους Βυζαντινούς συγγραφείς καὶ τὰς κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν περιηγήσεις τῶν Νεωτέρων δύνανται καὶ ὀφείλουσιν νὰ δημοσιεύωσι πρὸς γνώσιν πάντων τὰς ἀναγκαίας ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς πληροφορίες καὶ εἰκασίας ἢ παρατηρήσεις περὶ ἐκάστου μέρους τῶν κεντρικῶν μάλιστα ἐπαρχιῶν τῆς Μικρασίας, ὅπου ὑπάρχουσι πολλὰ χριστιανικὰ κοινότητες περιμελημένα καὶ λευκανδρούσαι, καὶ ὅπου ἔχει τὸ Γένος πολὴν καὶ ποικίλην ὠφέλειαν ἐντε τῶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν πολλὰκις, ὁ τόπος οὗτος περιεχόμενος ἐκ τριῶν πλευρῶν ὑπὸ θαλάσσης καὶ ἐκ δύο ὑπὸ νήσων, ὑπάρχει ἐκπαλαί, ὡς καὶ τὸ Βυζάντιον, κοινὴ ἀγορὰ καὶ τροφὸς τοῦ ἔθνους. Διὰ ταῦτα προσέτι, καθὼς καὶ πᾶσαν ἄλλην συγγραφὴν, ἐσόμενε νὰ ὑπάρχωσιν ἐν Βυζαντίῳ καὶ Σμύρνῃ τούτταχιστον πλοῦσαι Βιβλιοθήκαι, περιεχούσαι πρὸ πάντων τ' ἀναγκαία συγγραμμάτα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φιλολογίας, πηλακὰ καὶ νεωτέρα καὶ οἰασθῆποτε ὕλης.

Περὶ τοῦ Τοκατίου γράφομεν τινὰ, ὅτι τόσον διὰ τὴν ἀξιομνηστῆ τῆς ἐν αὐτῷ ἐμπορίας, ἡ ὀπίον μεγάλη ὄσα πρότερον καὶ ποικίλη, ὀλιγοστειυεν ἐπιστάτως ἐκ τινος χρόνου, ἀλλὰ τὸ πλέον διότι αὐτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ἐδρῶσι ὁ Νεοκαισαρείας μετροπολίτης, ἐκκλησιαστικὴς μεγάλης ἐπαρχίας, εἰς ἣν ὑπάρχονται καὶ πολλὰ παρὰ τὸ Πόντου πόλις ἢ γῶραι, ὀν Θεμισοκρῆ, Ἰασόνιον, Οἰνὴ [Οἰνία], Φαθιδιάνη [Βετισιὰ καὶ Φίτις] κτλ. Δεύτερον δὲ, διότι ὁ νῦν μετροπολίτης κύριος Ἀσίνιος, τὴν πατρίδα Καισαρείας, ἀνὴρ λόγιος, φιλόστομος καὶ δραστήριος, θέλει ἐπιμελῆθῆ ἀμεριβόλως τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὰς προσδοκίαις τῶν Χριστιανῶν, συνιστῶν ἐν αὐτῇ παιδείαν, χρηστοθήειαν μετ' εὐσεβείας καὶ φιλεργῆ καὶ φιλόκοινα ἤθη καὶ τὴν κτῆσιν καὶ ἐπιμελείαν τῆς γῆς καὶ τῶν τοπικῶν τεχνῶν.

Ἡ πόλις Εὐδοκίας [Τοκάτ] κτίται κατὰ τὸ πρῶτον ποδας τοῦ ὄρους Αἰθρου, πρὸς τὴν ἐξοδὸν τινὸς αὐτοῦ στενοῦ καὶ παρὰ τὸ ποτάμιον τὸν Σάρον, γινόμενον εἰς τὸν Ἰον [Γεοργιάνη]. Περιέχει δὲ σήμερον μολίς 300 οἰκογενεῖας Γραικίας, τεχνιτῶν, γεωπῶνων, κτταματίων, καὶ ἐμπόρων, καὶ σχολείον κοινῶν γραμμάτων καὶ ἄλλο φιλολογικόν, ἀμελημένον, καὶ Ἐκκλησίαν μίαν, ὀπισσῶν καλῶν, τὸν ἄγιον Νικόλαον. Οἱ Ἀρμένιοι αὐτοῦ εἶμαι σχεδὸν πενταπλάσιοι τῶν Γραικῶν, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ ἐπὶ πλείονες.

Οἱ Εὐδοκιανοὶ ὀμνηστές ἡμῶν καὶ οἱ πησιῶν Νεοκαισαρείας, ἀμελήσαντες τὰ γράμματα χλευάζοντα ὡς ἀπαιδευτοὶ καὶ ἀγροῖκοι, μὴ ἀξιδανόμενοι οὔτε κατ' ἀριῶν οὔτε κατὰ πλοῦτον, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας ἐλαττοῦμενοι δυστυχῶς. Εἶναι λοιπὸν χρέος πρό πάντων τῶ ἀρχιερέων καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου νὰ δώσωσι τὴν πρῶτην ἀφορμὴν πρὸς πᾶσαν βελτιώσιν ἰδίως δὲ οἱ πρόκριτοι τῶν Εὐδοκιανῶν Γραικῶν ἄς ἐπιμελήθωσι νὰ κτίσωσι καὶ συστήσωσι καλῶς πρῶτισμένον ἐν Σχολίῳ κορασίον κατὰ τὸ ἀξίειπαινον

παράδειγμα των Τραπεζούντιων, προσκαλούντες κα-
λιν διδασκαλίαν, επειδή ή προκατή των γυναικών
είναι αναγκαστική και διά την άλλην τής κινώ-
της πρόδον και προσέτι δια την γλώσσαν, ή ο-
ποία σήμεραν δικ πολλούς λόγους εισάγεται κατ' ο-
λίγον εκεί, όπου έχαθη κατά δυστυχίαν ομοίως: εκ και-
ρικίων περιστάσεων παρεργόμενων. Εννοείται δε, ότι
συγγράνω; πρέπει να έχη και ή αναγκαία κινήσις
αυτή διδασκαλόν Ελληνικών και Βιβλιοθήκην τινά.

Περί τήν Ειδικιάδα κατά διαφόρους απιστάσεις ή-
σαν τό πάλαι αι πόλεις ή πόλιναι Πιδα, Πιτωδρα
και τόν Πιτωδοντα ποταμόν και άλλαι.

Ως τρία τέταρτα τής ώρας επί τής Ειδικιάδος
πρός Λίβα, ίσως εις τήν θέαν τής παλαιάς Πιδας κεί-
ται τό μοναστήριον τής Παναγίας, [Κοιμησις], περι-
βρέμενον υπό αβήθων ύδατος, και περιέχον μιαν των
σημειωμένων εικωνων του Αποστόλου Λουκά. Είς αυ-
τό έρχονται συνεχώς κατά πάσας τας ήμέρας του έ-
τους, καλιστα δε τήν 15 Αυγούστου, ότι πανηγυ-
ρίζαι, πολλοί προσκυνται πνευμαθόν τής Καπαδο-
κίας και του Πόντου, εν οίς και Αρμένιοι τινες.
Το μοναστήριον τουτο έχει ώς 10 κελιά και
2 ή τρείς καλογέρον, και πολλήν γην ιδιόκτητον, τήν-
πλείστην χειρομνηνη, τήν οποίαν ήδύνατο να έχου-
σιν και καλλιέργηση ή Μονή επιτυχώς, προνοία του
μητροπολίτου, φέρουσα και καθιστώσα επ' αυτής γε-
ωργούς και κηπουρούς Αιγαιοπολίτας άπόρους. Εν τω
μοναστηρίω τουτω, όντι Σταυροπηγιακή, ύπάρχει ση-
μερον, ώς μανθάνομεν, και διδασκαλοι και πτωχοί μα-
θηται. Περί δε αυτώ ύπάρχουσι πολλά κτήματα, και
άλλο μοναστήριον των Αρμενίων.

Η δε Νουκαιάρειξ, άπέχουσα 12 ώρας από Εύ-
δοκιάδος, προς Ανατολά, κατά τήν ανατολικήν του Λί-
θρου [Χατοδά] παρωσιαν, περιέχει σημεριν, ώς λέ-
γουσι, μόλις 30 ορθόδοξων οικογενείας. Αλλά προς
ανατολας αυτης ώς 1/2 ώραν ύπάρχει χωρίον Έρ-
γαστός, εις θέσιν χαρίστην, όπου έχουσι πολλά κτήμα-
τα ή Νουκαιασι, εις, κατακυριωθεν δε υπό μίνων χει-
στιανών ορθόδοξων ώς 50 οικογενειών, οτινες έχουσι
και εκκλησίαν. Αλλά περί τουτων επιφυλακτικώμεθα
να λαλήσωμεν και άλλοτε λεπτομερέστερον. I Γ. Δ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΟΡΜΕΜΦΥΤΟΥ ΔΥΝΑΜΕΩΣ.

Ο άνθρωπος αυτός καθώς και πών ζών έχουσιν
έμφυτόν τινα όρμην εις τήν διατήρησιν των, και εις
τό να δικαιωνώσιν τό είδος των, έγγεγραμμένην αυ-
τοίς υπό αυτης τής φύσεως. Τήν δύναμιν δε ταύ-
την οι άρχαιοι καλοῦσιν όρμην, φυσικήν δύνα-
μιν, φυσικήν άνάγκην, πρώτην ήρμην κτλ,
και ή Κοραής όρμην έμφυτον, και οι νεώτεροι όρ-
μέμφυτον.

Είς τά Ζώα λοιπόν παρατηρούνται τά φαινόμε-
να τοί όρμεμφύτου, όπερ διδάσκει αυτά άνευ δι-
δασκαλίας να πλησιάζωσιν εις τό ωφέλιμον, ν' α-

ποφεύγωσι τό βλαβερόν, να κατασκευάζωσι τεχνι-
κώς πως τας άρμοδίας προς τήν ύπαρξιν των φυλε-
ας κτλ, κτλ.

Ενταῦθα δέν θέλομεν αναφέρει τας λεπτολόγους
συζητήσεις των σοφών επί του αντικειμένου τουτου,
άλλα περίεργά τινα φαινόμενα, εξ ών εκείνοι άναφέ-
ρουσιν εις τας περί τουτου πραγματικας των

— Ζωολόγος τις είχεν άποκόψει επιτηδώς τή κα-
ράτιά τινος μήρυκος. Τότε οι όμοφυλοι του μήρυ-
κος προσήρχντο αλληλοδιαδήχως και έλειγον τό μά-
ρος, όθεν άπεκόπησαν τά κεράκια, έπιχέοντες εκ του
στόματός των και τινά ύλην ύγρην ικαμιακήν. Τό
φαινόμενον τουτο είναι συμπόθειά τι, όρμεμφυτος,
ήτοι όμοιότης τις του ζώου προς τήν ανθρώπινην
ψυχήν.

— Ο καλούμενος ή πέρυτρος μήρυξ κινεί πό-
λεμον κατ' άλλον είδος, ίσως κλειεται υπόμελες.
Τό πρώτον λοιπόν είδος έξέρχεται εις τακτικόν εκ-
στρατείαν κατά τής κτηοικίας του δευτέρου, και κύ-
ριος αυτης γενόμενον άρπάζει τά ώς εκείνα, εξ ών γε-
νώνται οι έρχάται μήρυκες, τά φέροι εις τήν φωλε-
άν αυτου, τά αναπτύττει, και τους ενισθίει γεννωμέ-
νους μεταχειρίζεται ώς δούλους και εις τήν έσωτερι-
κήν και εις τήν έξωτερικήν εργασίαν.

— Φυσιολόγος τις είχε γαλήν, τήν οποίαν είμε
συνείδησι, άλα τή ιδειανος τήν βράδον του, να ή-
περηθά αυτην, λαμβάνουσα βραδείαν γαλήν μετά
πολλάς λοιπόν τοιούτας ισκήσεις, ή γαλήν εις τήν
προσδιορισμένην ώραν προσήρχετο εις τόν κύριόν της,
έξηπλουτο επί γής, δια παντοίως κινήσεις και στρο-
φών. άμα δε τέλος πάντων εκείνος έστρεψε τους ό-
φθαλμούς προς αυτην, εθίλω; έστρεψεν αυτη προς τό
μέρος, όπου έκειτο ή βράδον, ζητούσα τρόπον τινά
τό συνήθεσ έργον. Όσακίς δε ή κύριος της δέν έδιδε
προσοχήν εξ ασχολίας, ή γαλήης τότε βεβρυμένη έ-
φευγε και δέν επέστρεφεν, ούδε άρδν τήν έκάλεν
ή κύριος της.

— Είς Ελέφαντα κεκλεισμένον εν τω βοτανικώ
των Παρισίων κήπω συγχάκις μιανόν παιδίον έβρι-
πτε δια των σιδερών κιγκλιδών τροφήν' επειδή δε
του Ελέφαντος ή περιθωκίς δέν έφθινε μέχρι του
μέρους, όπου έπιπτεν ή τροφή, ή Ελέφας έπροσπά-
θησε και ήνοιξε τρύπαν επί του πλησιεστέρου τοί-
χου, όθεν τάχα να τω βίπτεται ή τροφή. Τήν έ-
πιούσαν τό παιδίον πόλιν, παρουσίας και τής μητρός
του, διαβαίον: εκείθεν, ήθέλησε κατά τήν συνήθειαν
να βίψη τροφήν' ή Ελέφας έστατο έτοιμος να τήν
δεχθῆ. Αλλά ή μητηρ του παιδίου παρεκίνησεν αυ-
τό να υπάγη από τό μέρος, όπου ήτον ή τρύπα.
Μόλις τό ήκουσεν ή Ελέφας, και πριν άκόμη μετα-
κινήθῆ τό παιδίον, αυτός έδραμε προς εκείνο τό
μέρος, όπου μετά ταῦτα ήλθε και αυτό.

— Κυνηγός τις ιδών ποτε ειγάγρους εν σπηλαίω,

έδραμε κατ' αυτων, οτινες άμέσως έτράπησαν εις
φυγήν προς τό μέρος τής παιδικός. Επειδή δε ήτο
κεκλυμμένη εις πολλών ποδών ύψος υπό χιόνος,
έχώθησαν εις αυτην χωρίς να δύνωνται να εξέλθω-
σιν, εξ αυτων τότε μία εκέφθη τό εξής αξιολογον
μέσον σωτηρίας. άνέβη επί των νότων τής πλησί-
ον αυτης, και εκείθεν επί των άλλων, έωσου έφθα-
σε σωθείσα εις τό άντικρυ μέρος. Τό τεγοςμα
ταυτης έμικηθησαν και αι λοιπαι, και έσωθησαν
οῦτως άπασαι

Εκ τουτων και άλλων πληροφορούμεθα ότι και εις τά
ζώα υπάρχει τι είδος νοήσεως, πολύ όμως άσθενεστάτης.
τήν οποίαν έχουσι ταῦτα εκ φύσεως, και όχι διδα-
κτῆν και κατ' επίγνωσιν. Θ. Τ.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Επιτάφιος έλέγετο παρά τοίς άρχαίοις ή επί
πῆς δημοσίως γινομένης κηδείας των υπέρ πατρί-
δος πεπόντων έκφωνούμενος λόγος' επειδή δε μόνοι
οί Έλληνες είχαν πατρίδα, υπέρ τής οποίας και
έμάχοντο, δια τουτο και μόνοι είχαν επιταφίους
των δε Έλλήνων μόνοι οι Αθηναίοι έξεφώνουν λόγους
δημοσίως επί τοίς τεθνεώσιν [α]' οι δε Ρωμαίοι έξεφώ-
νουν και αυτοί, άλλ' οι λόγοι αυτων ήσαν έγκωμιστι-
κοί. επί δε Κικέρωνος τότε ήρχισαν να μιμῶνται
και αυτοί τοίς Έλληνας.

Δι' γενής ή Λαέρτιος αναφέρει ότι πρώτος ή Σόλων
έθετο νόμον δημοσίως θάπτεσθαι τοίς υπέρ
πατρίδος πεπόντας, και Διονύσιος ή Αλικαρ-
νασσεύς, ότι από τής εν Ηλαταις μάχης προσετέθη
και ή λόγον εν επί τής πεσαῦσιν άγορευέσθαι.

Οι σωζόμενοι λόγοι είναι
α'. Ο Τω Περικλέους, έκφωνηθείς τό α'. έτος του
Πελοποννησιακού πολέμου.

β'. Ο Τω Λυσίου έκφωνηθείς μετά τόν Πελο-
ποννησιακόν πόλεμον.

γ'. Ο Ηλάτωνος επιτάφιος, συντεθείς υπό τής
'Ασπασίας, ώς διηγεί-τι ή Σωκράτης προς τινά Με-
νέξενον, εν έρχῆ του ίδιου λόγου.

δ'. Ο υπό του Δημοσθένους έκφωνηθείς επί τοίς
θανοῦσιν εν Χαϊρωνεία (β).

ε'. Ο του Υπερίδου Ρήτορος έκφωνηθείς πέντε
χρόνους μετά τήν εν Χαϊρωνεία μάχην

Η συνήθεια των ταυτων λόγων έξηκολούθησε μέ-
χρι του θανάτου τής έλευθερίας των Ελλήνων. όρθό-

[α] Δημοσθ. προς Αεπτινήν.
[β] Διονύσιος ή Αλικαρνασσεύς και ή Λιβάνιος έμ-
φιθέλλουσι περί τής γνησιότητος του λόγου του Δημο-
σθένους. έξεφώνησε μὲν ή Δημοσθένης λόγον, άμφιβάλλ-
εται όμως αν ήναι αυτός ή σωζόμενος οι νεώτεροι
χριστικοί και αυτοί είναι διηρημένοι τας γνώμας.

τερον δε είπείν ούδέποτε έπαυσε. Διότι και εις τήν
Εκκλησιαστικήν έποχην διατηρήθη τό έθος τουτο, και
σώζονται λόγοι τοιούτοι.

α'. Ο επί τω αδελφῶ [360 Μ. Χ.] Γρηγορίου του
Ναζιανζηνου.

β. του αυτοῦ επί τω Πατρι.

γ. του αυτοῦ επί τω Μεγάλῳ Βασιλείῳ.

Επί δε Γρηγορίου του Νύσσης επί τω Μεγάλῳ
Βασιλείῳ. δεύτερος επί τῆ Πουλχερία θυγατρί του
Αυτοκράτορος Θεοδοσίου τρίτος, επί τῆ συζύγῳ του αυ-
του Αυτοκράτορος. Οι λόγοι οῦτοι είναι αξίαι μελέ-
της δια τά, χριστιανικας έννοιας αυτων. Οι εκκλησι-
αστικοί δε λόγοι οῦτοι έχρησίμευσαν ώς τύπος και
παράδειγμα και εις τοίς νεωτέρους, ορθόδοξους και
Λατινους, εις συγγραφῆν επιταφίων, εκ των ορθόδο-
ξων δε έξοχος και περί τό είδος τουτο είναι ή σεβά-
σμιος Άγιος Οικονόμος τής Μ. Εκκλησίας Κύριος
Κωνσταντίνος, εκ δε των Λατινών ή Βοσσιέ και άλλοι.
Χαρακτηρ δε εν γενει των επιταφίων παρά μὲν τοίς άρ-
χαίς είναι, ότι τεθῆκε μὲν, κατέλιπε δε μήμην
άθάνατον παρά δε τοίς εκκλησιαστικοίς, ότι έκοιμήθῆ
θη εν Κυρίῳ.

Τόν τρόπον δε τής τσφῆς και τά έθιμα παρά
τοίς αρχαίοις διηγείται ή Θουκυδίδης εν τῶ β, βιβλίῳ
§ 31—32. και ή Πλούταρχος δε εν βίῳ Τιμολέον-
τος, και ή Πλάτων εν Φαίδωνι αναφέρουσι τήν περί
τας ταφάς των Ελλήνων συνήθειαν. εν οίς και ή επί
του τάφου είχαν γλυπτόν τι πτερωτόν κρατόν λαμ-
πάδα ανεστραμμένην και έσβεσμένην, σύμβολον του
θανάτου, ή του έσβεσμένου βίου, και μικράς πεταλίτ-
θα, δηλούσας τήν τής ψυχῆς άθανασίαν. Θ. Τ.

ΩΔΗ

**ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ.**

Η καλή Σμύρνη πανηγυρίζει
Έορτών σήμεραν ευρτην
Και λαμπροφώρας βεϊφροῦσα,
Ιδού έξέρχεται ψαλμωδῶσα
Είς τήν φλοισῶδη αυτης άκτῆν.

Ποῖον προσδέγεται; ποῖον φέρει
Μετά λαμπάδων τε και φανῶν; . . .
Και ή λαός της από καρδιάς,
Αίνους συμψάλλει και μελωδίας
Κ' ούχάς έκπέμπει προς ούρανόν,

Τόν νέον δέχεται Ιεράρχην
Ως άλλον νέον της Αάρων,
Όστις χαρίεις ήλθε ε' τήν Σμύρνην,
Με σιγαλίαν ψυχῆς ειρήνην
Και με γλυκειας τέρψεις χαρῶν.

Ὡ εὐσεβίστατε, ποιμενάρχα,
 Μὲ ἀπερίγραφτον θαυμασμὸν
 Τρέχουσι, ἅπαντες οἱ Σμυρναῖοι
 Φαιδραὶ παρθένοι, γέροντες, νέοι
 Εἰς τὸν εὐκταῖόν σου ἐρχομὸν!

Τοῦτο δὲν εἶναι τῆς εὐσεβείας
 Ἔργον τῶ ὄντι εὐδικρινές; . . .
 Ἰδοὺ δεκνύει τὸ ποιμνιὸς σου,
 Καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸν ἐρχομὸν σου
 Δαῖγμα ἀγάπης του ἐναργές.

Ποσὸν ὠραία γαλήνη ἦτον; . . .
 Νεὶ καὶ τὸ κύμα νὰ ἤρεμῃ; . . .
 Ζέφυρος ἔπνεεν ἡμέροεις,
 Καὶ ὁ ὀρίζων ἦτο γελόεις
 Καὶ πανευφρόσυνος ἡ στιγμή; . . .

Ἰδὲ πολύφλοισθος παραλία
 Ἐνθα ἡ λέμβος σου προσορμαῖ,
 Ὡς σιμνὴ κόρη ἀκίνητοῦς
 Πλήθος συβρέυσαν ἀθεωροῦς
 Τὸν ἱεραρχὴν του νὰ τιμᾷ.

Ὡ εὐσεβίστατε, ποιμενάρχα,
 Μὲ ἀπερίγραφτον θαυμασμὸν
 Τρέχουσι ἅπαντες οἱ Σμυρναῖοι
 Φαιδραὶ παρθένοι, γέροντες, νέοι
 Εἰς τὸν εὐκταῖόν σου ἐρχομὸν!

Τοιοῦτοι, λέγω, εἶν οἱ Σμυρναῖοι
 Λαὸς εὐγνώμων καὶ ζηλωτῆς
 Τῶν καλῶν ἔργων, ἀλλὰ ἠξεύρου
 ὦ θεε, δέσποτα, νὰ βραβεύουν
 Τοὺς θιασώτες τῆς ἀρετῆς.

Τ' ὁμολογοῦσι ψυχαὶ τοσαῦται
 Ψυχαὶ ἀγίαὶ ἱεραρχῶν,
 Συνεντροφύσαι ἡ τὰς οὐρανίας
 Σκηνας τοῦ Πλάστου τὰς αἰωνίας,
 Ἱεραρχεῦσασαι ἐν ἡμῶν.

Φαιδρὸς εἰσῆρχετο, καὶ αἱ πόλλαι
 Εὐθὺς ἠνείχθησαν τοῦ Ναοῦ,
 Ἰνα διχθῶσι Σὲ τινε λεχθέντα
 Ὡς ἱεράρχην τῆς, ἐκλεχθέντα
 ἐν μέσῳ τόσου πολλοῦ λαοῦ!

Ὡ εὐσεβίστατε, ποιμενάρχα,
 Μὲ ἀπερίγραφτον θαυμασμὸν
 Τρέχουσι ἅπαντες οἱ Σμυρναῖοι,
 Φαιδραὶ παρθένοι, γέροντες, νέοι
 Εἰς τὸν εὐκταῖόν σου ἐρχομὸν!

Πατεῖς ὦ δέσποτα, θεῖον θρόνον
 Ἐνθα ἐπάττεσιν ἱεροί,
 Ἄλλοτε πόδες ἀρχιερέων,
 Οἵτινες τῶρα ἐπι ὠρῶσι
 Τόπων εὐρίσκονται ἱεραροί.

Ἰδοὺ λαμβάνεις τὴν βακτηρίαν
 Ἰνα ποιμάνης πολυπληθές,
 εὐσεβοφρόνως τε καὶ ἀσμένως
 Μὲ προσπαθείας κλοῦ ποιμένας,
 Σμυρναῖον ποιμνιον εὐπειθές.

Το δὲ πολυλόχθον τοῦτο ἔργον
 Ὁ ἀναδέχθεις πανευκλεῶς
 Χρόνους τοσούτους θα διενειση.
 Καὶ ἀναμνήσει λαμπρὰς θ' ἀφῆση
 Ὡς διὰ τρεψεν ποτ' ἀγλῶως.

Ὡ εὐσεβίστατε, ποιμενάρχα,
 Μὲ ἀπερίγραφτον θαυμασμὸν
 Ἐτρέξαν ἅπαντες οἱ Σμυρναῖοι
 Φαιδραὶ παρθένοι, γέροντες, νέοι
 Εἰς τὸν εὐκταῖόν σου ἐρχομὸν!

ἐν Σμύρνῃ Μάρτιος 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ